

Uyusana Bozay!

Loklok Tepesi'nin yamacında, küçük bir sahne gibi çıkıntı yapmış Beyaz Kaya'nın üstünden Bozya halkına sesleniyordum. Aşağıda sadece beş altı ayı vardı ama olsun, bana tüm Bozyalılar oradaymış gibi geliyordu.

"Kışları uyuyan bozzayılaarr!

Horul horul uyuyan bozzayılaarr!

Göbeklerini kaşıya kaşıya uyuyan bozzayılaarr!

Bir o yana, bir bu yana döne döne uyuyan bozzayılaarr!

Güzel kulaklı, güzel burunlu, güzel kürklü dostlaarr!

Her kış başında, uyuyalım diye bizi zorlayıp duran anneler, kardeşler, arkadaşlar!

Size iyi uykulaarr!

Ama bize iyi kışlaarr!

Size derin horultulaarr!

Bize pamuk gibi karlar, bize macera dolu yollaarr!"

Annem, hiç zaman kaybetmeden başını kaldırıp beni bir güzel payladı. Benim annem, benim hayallerimi yerle bir etmek için dünyaya gelmişti bence. Of ya!

“Riko, in o kayanın üstünden! Riko! Kes şu söylevi! Ayılar politika yapmazlar! İn oradan! Gel buraya! Gel dedim! Kime söylüyorum ben!”

Sıra ondaydı şimdi. Hayallerim susacak, gerçekler konuşacaktı. Beş gündür söylediği şeyleri tekrar edecekti. İşe yaramasını bekliyordu bunun. Ama yanılıyordu, hem de çok yanılıyordu!

“Sen nesen Riko?”

“Düşüneyim anne, hımm... Düşüneyim bakayım... Buldum! Ayı kürkü giymiş bir sinek! Yok yok, ayı yutmuş bir kurbağa! Yok yok, ayı taklidi yapan bir armut!”

“Hiç komik değil Riko, hem de hiç! Gel buraya ve tekrar et şimdi.”

Homurdana homurdana indim kayadan.

“Hadi Riko! Tekrar et hadi: *Ben bir bozayıyım.*”

“*Ben bir bozayıyım.* Sen bir bozayısın. Biz bozayıyız! Siz de, hah ha, üzülmeysin siz de bozayıyorsunuz. Ne güzel hepimiz bozayıyız!.. Oldu mu?”

“Gayet güzel oldu... Bir balık gibi yüzer, bir keçi gibi tırmanır, bir ceylan gibi koşarsın.”

“Yüzerim, tırmanırım, koşarım, *ben bir bozayıyım.* Sonra, unutmayalım iyi de kazarım. Yüzerim, tırmanırım, koşarım, kazarım, *ben bir bozayıyım!*”

“Et yersin, ot yersin, bal yersin, balık yersin...”

“Oh oh ne lezzetli, ne lezzetli! Hele bal! Hele balık!”

“Ve bir de ne yaparsın, söyle bakalım?”

“Hayır hayır anne! Yok! İşte onu yapmam! Yapmam!”

“Hem de ne güzel yaparsın! Döne döne, göbeğini kaşıya kaşıya bütün kış uyursun!”

Miko ve Oki'nin anneleri de anneme destek verecekler şimdi. İşte bu sonbahar gününde, kış uykusuna yatmaya iki hafta kala, geçen sene yaşadıklarımızın tıpkısının aynısı yaşayacağız. Anneler asla vazgeçmezler! Üstelik yöntemlerini de değiştirmezler.

“Siz bozayısınız çocuklar. Bozayılar kışları horul horul uyurlar...” dedikten sonra homur homur homurdanacak ve sanki hiç denememişler gibi bizi burunlarıyla, çok ama çok affedersiniz, popomuzdan ittire ittire önce Doktor Upa'nın kocaman inine, sonra Eczacı Ayı'nın büyük çınar ağacındaki kovuğuna götürecek, gece de bizi korkutsunlar diye Çok Korkunç Ayılar Korosu'nun önüne çıkaracaklar.

İşte bu yıl da Doktor Upa'nın inindeyiz. Doktor Upa çok yaşlı artık. Ama bu bölgede başka doktor yok. Upa ise her şeyi unutuyor ama her şeyi. Bazen, adını bile unutuyor.